

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.499/2011/5.szám

A Kúria a dr. Mayer M. Balázs ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Daniné dr. Égető Mária jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága alperes ellen vámügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Csongrád megyei Bíróság 2011. április 28-n kelt 3.K.20.666/2011/3. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 4. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Csongrád Megyei Bíróság 3.K.20.666/2011/3. számú ítéletét, és az alperes 1086-2/2010. számú határozatát hatályon kívül helyezi, és az alperest új eljárásra kötelezi.

A peres felek a perben felmerült költségeiket maguk viselik.

A kereseti és a felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2008. november 11. napján a Röszei Vámhivatalnál a TC.32. Egyedi garanciajegy alapján, mint kezes működött közre egy árutovábbítási eljárásnál. Tekintettel arra, hogy a vámáru a rendeltetési vámhivatalhoz nem érkezett meg, a vámhivatal keresési eljárást vezetett be, amely eredménytelenül zárult és ezáltal a vámhatóság a főkötelezettet 54.154 Ft általános forgalmi adó fizetésére kötelezte. A Röszei Vámhivatal 2009. december 17. napján kelt fizetési felszólítást küldött a felperes - mint kezes - részére ugyanezen összeg erejéig.

A fizetési felszólítással szemben a felperes fellebbezést terjesztett elő, melynek nyomán eljár alperesi vámhatóság 1086-2/2010. számú határozatával a fizetési felszólítást helybenhagyta.

A felperes a másodfokú határozattal szemben keresetet nyújtott be a bírósághoz. Mindenekelőtt rögzítette, hogy a fizetési felszólítás azért jogsértő, mert a vámhatóságnak alakszerű határozatot kellett volna kibocsátania az általános forgalmi adó megfizetése tárgyában. Kifejtette továbbá, hogy nem állapítható meg, mely szerint a főkötelezett kötelezése joghatályosan megtörtént volna, a főkötelezett fizetési határideje lejárt volna, a határozatot egyáltalán kézbesítették-e részére. A kezes ugyanis önállóan nem kötelezhető. Külön is vitatta, hogy a tartozást a főkötelezett

határozatszámra és azonosító számra kell teljesítenie, és a 30 napos fizetési határidő jogszerűségét - a kezdő időpont meghatározását - is kifogásolta.

A Csongrád Megyei Bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét - annak valamennyi elemére nézve - elutasította. Kifejtette, hogy az ügyben releváns jogszabályok a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK Tanácsi rendelet (továbbiakban Vámkódex), valamint az annak végrehajtására kiadott, a Bizottság 2454/93/EGK számú rendelete (továbbiakban Vámkódex Vhr.), a közösségi vámjog végrehajtásáról szóló 2003. évi CXXVI. törvény (továbbiakban Vtv.), valamint a közösségi vámjog végrehajtásának részletes szabályairól szóló 15/2004. (VI. 25.) PM rendelet (továbbiakban PM rendelet) szabályai, melyek figyelembevételével megállapította, hogy jogszerűen bocsátott ki fizetési felszólítást az első fokú vámhivatal, az minden lényeges adatot tartalmazott, amely a végrehajtáshoz szükséges. A felperest jogai gyakorlásában nem akadályozták, hiszen benyújthatta jogorvoslati kérelmét, és megkapta a főkötelezett terhére vámterhet kiszabó határozatot is.

Az első fokú jogerős ítélettel szemben a felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. Álláspontja szerint az ítélet az érdemi elbírálásra kihatóan jogszabálysértő és megalapozatlan volt, ugyanis a felperest nem lehetett volna egyszerűsített, indokolás nélküli fizetési felszólítással vámteher fizetésére kötelezni. Nem tartották be a vámszervek az egyetemlegességre vonatkozó szabályokat. Továbbra sem állapítható meg, hogy a főkötelezett ténylegesen megkapta-e a rá vonatkozó határozatot és letelt-e vele szemben a teljesítési határidő. Kifogásolta a teljesítés módját, azaz, hogy más adós határozatszámára és azonosító számára kellene fizetnie, valamint vitatta a fizetési határidőt, illetve annak kezdő időpontját.

Az alperes ellenkérelmében az ítélet hatályában fenntartását indítványozta.

A Legfelsőbb Bíróság Kfv.I.39.208/2010/6. számú ítéletével a felülvizsgálati kérelmet részben alaposnak találta. Kifejtette a Legfelsőbb Bíróság, hogy láthatóan a felperes négy jól elkülöníthető kérdéskörben támadta az alperesi határozatot, tehát vitatta a fizetési felszólítást, mint egyszerűsített határozati formát, annak alkalmazása jogszerűségét, az egyetemlegességre vonatkozó szabályok betartását, a teljesítés módját és a fizetési határidő kezdő időpontját. Az első fokú bíróság azonban csak az első két kérdéskörben foglalt állást. E körben megalapozatlannak találta a keresetet és azt elutasította. A harmadik és negyedik kérdéskörrel azonban nem foglalkozott, arról nem döntött, illetőleg hogyha a kereset elutasítása körébe ezeket is beleértette, akkor azt nem

indokolta meg. Mivel az első fokú bíróság a Pp. 213. § (1) bekezdése ellenére nem döntött a perben előterjesztett valamennyi kereseti kérelem felől, így ezen eljárásjogi jogszabálysértésre figyelemmel az ítélet érdemi felülvizsgálatra alkalmatlan. A *Legfelsőbb Bíróság* az első fokú bíróság jogerős ítéletét ezért hatályon kívül helyezte, és az első fokú bíróságot új eljárásra, új határozat hozatalára utasította azzal az instrukcióval, hogy valamennyi felperesi kereseti kérelem körében döntenie kell, és a Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségének is eleget kell tennie.

A megismételt eljárásban a *Csongrád Megyei Bíróság* 3.K.20.666/2011/3. számú ítéletével a keresetet ismét elutasította. Mindenekelőtt arra a kérdésre válaszolt az ítélet, hogy jogszerűen került-e sor a felperessel szemben fizetési felszólítás kibocsátására, vagy a felperes részére a fizetési kötelezettséget a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban Ket.) 72. § szerinti alakszerű határozati formában kellett volna közölni. Az első fokú bíróság részletesen ismertette az előzmény tényállást, valamint az erre vonatkozó releváns jogszabályokat. Kiemelte külön is a kezességgel kapcsolatos speciális rendelkezéseket. Ebből az első fokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy az alperes jogszerűen bocsátotta ki a fizetési felszólítást, mivel az minden olyan adatot tartalmazott, amely a végrehajtáshoz szükséges volt a PM rendelet 51. § (8) bekezdés a)-g) pontjában foglaltak szerint. Az első fokú vámhatóság fizetési felszólítása az egyszerűsített határozati forma követelményeinek megfelelt figyelemmel a Vámkódex 4. Cikk 5. pontjára, mely szerint a határozat a vámhatóságnak a vámjogszabályokkal kapcsolatos bármely olyan hivatalos aktusa, amellyel valamely konkrét esetben döntést hoz, és amely egy vagy több meghatározott, illetve azonosítható személyre joghatással van. Külön utalt arra a megyei bíróság, hogy a kezesség járulékos kötelezettség, amely feltételezi a főkötelezettség keletkezését, és az azért való helytállást. A kezes a vámadós részére lekönyvelt vámtartozást köteles megfizetni, amely vámtartozásról szóló fizetési kötelezettséget megállapító határozatot a főkötelezett átvette, de ennek átvételét követően nem teljesített. A fizetési felszólítás tehát a Vámkódex 450. Cikk 1/a. bekezdés alapján kibocsátható volt. Ez ellen a felperes jogorvoslatot nyújthatott be, tehát ebbéli joga nem sérült, azt az alperes az irányadó szabályoknak megfelelően érdemben elbírált. Azon felperesi keresetre, mely szerint a fizetés kezdő időpontja a kezessel való határozati közlés időpontja lehet csak és nem a fizetési felszólítás kelte, lényegében annyit reflektál az első fokú ítélet, hogy a Vámkódex Vhr. 5. számú melléklet 2. pontja egy kogens jogszabályi rendelkezés, mely egyértelműen úgy szól, hogy a felszólítás dátuma a felszólítás keltének a napja, amelytől

számított 30 napon belül kell teljesíteni a fizetési kötelezettséget. Indokolatlan kiterjesztő értelmezésnek minősítette a bíróság azt a felperesi álláspontot, hogy a fizetési kötelezettség a fizetési felszólítás kézhezvételétől kezdődne. Végezetül a negyedik keresetben felvetett kérdéskörben kifejtette a megyei bíróság, hogy álláspontja szerint nem tekinthető jogszabálysértőnek - különösen nem az ügy érdemére kiható súlyos jogszabálysértésnek -, hogyha a fizetési felszólítás figyelmeztető részében az azonosítás érdekében a főkötelezettség VPID számára és határozatának megjelölésére kerül sor. Két legfelsőbb bírósági ítéletszámot is felhívott az első fokú bíróság (Kfv.VI.39.002/2009/6. és Kfv.VI.39.003/2009/6.), amelyek árutovábbítási eljárással kapcsolatban keletkeztek, és ezen eljárások során is a vámhatóság első fokú határozata szintén a főkötelezett VPID számára hivatkozással szólította fel teljesítésre a felperest.

A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Mindenekelőtt azt vitatta, hogy a számára hátrányos döntés indokolás nélküli egyszerűsített határozatba foglalható volt-e. Utalt a Vámkódex 6. Cikk (3) bekezdésére, amelynek értelmében a vámhatóság által írásban hozott olyan határozatokban, amelyek elutasítják a kérelmet vagy hátrányosak a címzettekre nézve, fel kell tüntetni azokat az indokokat, amelyeken alapulnak és utalni kell a 243. Cikkben meghatározott jogorvoslati jogra. Sem a Vámkódexben, sem más azonos szintű jogszabályban nincs olyan rendelkezés, amely hátrányos döntés esetén felmentést nyújthatna ezen kötelező jogszabály alkalmazása alól. Nem kivétel ez alól az sem, hogyha a kötelezett kezes. Különös tekintettel is arra, hogy a Vámkódex Vhr. 450. Cikk 1/a. pontja nem szűkíti a vámjogi kezesre nézve hátrányos döntésben közlendő információk körét, hanem ellenkezőleg, olyan adatok ismertetését írja elő kötelező jelleggel, amelyből a kezes minden kétséget kizáró módon beazonosíthatja, hogy a vámhatóság által részére megküldött értesítés mely áru kezesi felelősségvállalását érinti. A felperesi álláspont szerint a döntés indokolása nélkül egyáltalán nem állapítható meg, hogy az első fokú alperesi hatóság milyen okból, milyen tényállás alapján, mely bizonyítási eszközökre alapozva, milyen jogszabályi rendelkezések alkalmazásával, milyen hatásköri, illetékességi szabályok alapján eljárva hozott döntést a terhére. Ily módon tehát a hatósági döntést hatályában fenntartó, tehát a keresetet elutasító bírósági ítélet a Vámkódex 6. Cikk (3) bekezdését sérti.

Vitatta felülvizsgálati kérelmében a felperes továbbá az alperesnek és az első fokú bíróságnak azt a véleményét, hogy csupán technikai okra történő hivatkozással a felperes kötelezhető olyan azonosító adat feltüntetésére, amely azt a látszatot kelti, mintha a felperes fizetési kötelezettségét előíró határozatra nem történne teljesítés, tehát annak felperes nem tenne eleget. Hivatkozott a

felülvizsgálati kérelem a Vámkódex 4. Cikk 12. pontjára, mely szerint a vámigazgatási eljárásban a vámhatározat megfizetésére köteles bármely személy adósnak minősül. Ebből a szabályozásból következően a felperes személyesen és közvetlenül a fizetési kötelezettséget előíró határozat kötelezettje, azaz adósa. Ebből következik, hogy a Vámkódex Vhr. 51. § (8) bekezdés a) és g) pontjára is figyelemmel az igazoló okmányon a vámadós VPID számát és a fizetési kötelezettséget megállapító határozat számát kell feltüntetni. Sem az alperes, sem a megyei bíróság nem jelölt meg jogszabályi rendelkezést, amely szerint a felperesnek, mint vámadósnak az őt fizetésre kötelező határozat teljesítését más személy VPID váamazonosító számára történő hivatkozással kellene végrehajtania.

Három korábbi legfelsőbb bírósági ítéletet is megemlített a felülvizsgálati kérelem (Kfv.VI.35.032/2009/8., Kfv.VI.39.018/2010/7., Kfv.I.39.245/2010/6.), amelyekben álláspontja szerint a Legfelsőbb Bíróság is a felperesi állásponttal egyezően döntött a felmerült jogkérdésben. Nem igaz az a bírósági állítás sem, hogy az alperesi határozat azért jogszerű, mert a felperes fizetése járulékos jellegű. A Vámkódex 213. Cikk rendelkezésére figyelemmel a felperes fizetési kötelezettsége egyetemleges, mint ahogyan azt a megyei bíróság ítéletének 9. oldal 3. bekezdése is rögzíti. Az egyetemleges felelősség és a járulékos kötelezettség megítélése különböző. A bíróság egyetemlegességre hivatkozással állapította meg, hogy a felperes nem élhet a sortartás igényével, azaz a vámhatóság bármely kötelezettől követelheti a fizetést. Amennyiben a fizetési kötelezettség járulékos lenne, úgy a felperes fizetési kötelezettségének érvényesítésére csak a főkötelezett részéről biztosított teljesítési határidő lejártának megállapítását követően nyílna lehetőség. Ennél fogva az ítéletben ellentmondás van.

Nem fogadta el a felperes az ítéletnek a fizetési határidővel kapcsolatos megállapításait sem. Részletesen kifejtette e körben, hogy amennyiben a fizetési kötelezettségét megállapító felszólító döntést határozatnak kell tekinteni, úgy az a közléssel fejt ki joghatását, ugyanis annak tartalmáról kizárólag a kézbesítés, tehát a közlés útján értesülhet. A vámjogszabályok nem tartalmazznak olyan speciális szabályt, hogy a fizetési kötelezettség teljesítésére nyitva álló határidő számításának kezdő időpontja az a nap, amikor az azt előíró okmányt a vámhatóság kiállította. A felperest fizetési kötelezettség teljesítésére felszólító döntésben előírt kötelezettség a döntés közlése előtt nem hatályosulhat. Helytelenül jutott ezért a megyei bíróság arra az álláspontja, hogy a „fizetési felszólítás kelte” és a „fizetési felszólítás dátuma” kifejezés azonos jogi tartalommal bírnak. Az alperesi és a bírósági álláspont esetén indokolatlanul szűkülne le a felperes részére nyitva álló teljesítési határidő, amely jogellenesen korlátozza a felperes jogait. Ezért a Vámkódex Vhr. 50. számú mellékletét sértő alperesi döntést hatályában fenntartó ítélet is jogszabálysértő. Kérte ezért

a felperes az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését, az alperesi határozat - első fokú határozatra is kiterjedő - hatályon kívül helyezését, és az első fokú alperesi hatóság új eljárásra kötelezését.

Az alperes ellenkérelmében a felülvizsgálati kérelem elutasítását indítványozta kifejtve, hogy a **Csongrád Megyei Bíróság** ítéletében a megállapított tényállásból helyes jogi következtetést vont le. Ugyanakkor rögzítette - hivatkozva a korábbi **Legfelsőbb Bíróság** által hozott végzésre -, hogy valójában a megismételt eljárásban a **Csongrád Megyei Bíróságnak** már csak a harmadik és negyedik kérdéskör tekintetében kellett állást foglalnia, hiszen a megelőző eljárásban ezekre nem terjedt ki a bíróság ítélete. Ennél fogva a felülvizsgálati ellenkérelemben az alperes csak erre a két kérdéskörre, az első fokú ítélet 8-10. oldalig terjedő indokolására kívánt reflektálni. A fizetési kötelezettség teljesítésének módjával kapcsolatban kifejtette, hogy bár a PM rendelet 51. § tartalmaz előírásokat a vámhatóság által vezetett bevételi számlák nyilvántartásának szabályaira, de az ügyben nem érdemi kérdés, hogy a fizetési felszólítás ezen jogszabálynak megfelelt-e vagy sem, mivel a perbeli fizetési felszólításnak a Vámkódex Vhr. rendelkezéseinek kell elsődlegesen megfelelnie. Ettől függetlenül állította az alperes, hogy a PM rendelet 51. § (8) bekezdés sem sérült. E körben felsorolta a jogszabályban rögzített adattartalmat. A perbeli fizetési felszólítás ennek megfelelt. A felperesnek a főkötelezett határozatszámára és az ún. VPID számára hivatkozással kellett teljesítenie, amelynek az az oka, hogy a vámhatóság az Unió érdekeinek megfelelően egy vámáru után egy vámtartozást tart nyilván egy határozatszám és egy adós neve alatt, mivel ellenkező esetben a vámadósok száma megsokszorozódna és ezáltal a vámelőírások teljes összege tervezhetetlenné válna.

A teljesítési határidő, mint kérdéskör tekintetében az alperes is hivatkozott a Vámkódex Vhr. 50. melléklet 2. pontjára, amelyet idézett. Ez álláspontja szerint kogens módon határozza meg a fizetési kötelezettség határidejének előírását, amely azt jelenti, hogy a felszólítás dátuma a felszólítás keltének időpontja. A fizetési kötelezettség teljesítése pedig a felszólítás dátumától számított 30 napon belül áll be, egyébiránt pedig lehetőség van a határidő meghosszabbítására az érdekelt kérelmére. Ilyen kérelmet azonban a felperes a perbeli esetben nem terjesztett elő. Megjegyezte még az alperes, hogy álláspontja szerint nincs ellentmondás a megyei bíróság ítéletében a fizetési kötelezettség járulékos jellege és az egyetemlegesség megállapítása tekintetében. Az alperes jogszerűen küldött írásbeli fizetési felszólítást felperes részére, és éppen az egyetemlegesség fogalmából kiindulva a kezes, mint vámadós sortartás nélkül felelt a perbeli vámtéher megfizetéséért. Rögzítette az alperes, hogy a felperes már nem

teheti vitatottá, hogy az alperes betartotta-e a Vámkódex 6. Cikk (3) bekezdésében foglaltakat, az alakiságra vonatkozó szabályokat, figyelemmel a legfelsőbb bírósági végzésre. Érdemben sem volt jogszabálysértő a fizetési felszólítás kibocsátása, egyáltalán nem osztja az alperes azt a felperesi álláspontot, hogy a fizetési felszólítás írásbeli indokolása hiányában a felperesi kezesi felelősségvállalás érvényesítésének a megalapozottsága megállapíthatatlan lenne. A fizetési felszólítás megfelelt a Vámkódex Vhr. 50. melléklet 2. pontjának és a 450. Cikk 1/a. bekezdésének, tartalmazott minden szükséges elemet, amely a teljesítéshez fontos, így a nyilatkozat számát, keltét, az indító vámhivatal nevét, a főkötelezett nevét és a szóban forgó összeget. A kezesi felelősség tartalma miatt érdemben közömbös az a kérdés, hogy az írásbeli fizetési felszólítás egyszerűsített határozatnak minősül-e vagy sem.

A felperes a felülvizsgálati ellenkérelemre tett előkészítő iratában lényegében összefoglalta a korábbi álláspontját, amelyből a felülvizsgálati bíróság annyit emel ki, hogy vitatja felperes azt az alperesi álláspontot, hogy ne lett volna lehetősége az első fokú bíróságnak valamennyi kereseti kérelem felől ismételten döntenit, illetve a felperesnek ne állt volna módjában vitatni a megismételt eljárásban valamennyi kereseti kérelem tekintetében az alperesi álláspontot.

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság megállapította, hogy a felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alapos.

A Vámkódex 4. Cikk 12. pont értelmében: „Adós” a vámtartozás megfizetésére köteles bármely személy.”

A Vámkódex 213. Cikke szerint: „Ha több személy felel egy vámtartozás megfizetéséért, egyetemlegesen felelősek az ilyen tartozásért.”

A Vámkódex 6. Cikk (3) bekezdés alapján: „A vámhatóság által írásban hozott olyan határozatokban, amelyek elutasítják a kérelmet, vagy hátrányosak a címzettjeikre nézve, fel kell tüntetni azokat az indokokat, amelyekre alapulnak. A határozatokban utalni kell a 243. cikkben meghatározott jogorvoslati jogra.”

A Vámkódex Vhr. 450. cikk (1a) pontja szerint: „Ha az eljárást nem zárták le, a Vámkódex 215. cikke szerint meghatározott vámhatóságok az árutovábbítási nyilatkozat elfogadásának napjától számított három éven belül értesítik a kezeset arról, hogy köteles vagy köteles lehet a kérdéses közösségi árutovábbítási műveletre vonatkozó tartozást – amiért felelős – megfizetni; az értesítésben meg kell jelölni az árutovábbítási nyilatkozat számát és keltét, az indító vámhivatal nevét, a főkötelezett nevét, valamint a szóban

forgó összeget."

A Vámkódex Vhr. 50. számú melléklet 2. pontja alapján: „Alulírott kötelezettséget vállal arra, hogy az (1) bekezdésben említett országok illetékes hatóságainak első írásos felszólítására a felszólítástól számított 30 napon belül a fent említett, garanciajegyenként 7000 euró összeghatárig haladéktalanul kifizeti a követelt összeget, kivéve, ha ő vagy más érintett személy az említett időszak lejárta előtt az illetékes hatóságok megelégedésére bizonyítja, hogy a művelet rendben befejeződött. Az illetékes hatóságok jogos indokok alapján az érdekelt kérelmére az írásbeli felszólítást követő harminc napos határidőt, amelyen belül alulírottnak a követelt összeget ki kell fizetnie, meghosszabbíthatják. A póthatáridő engedélyezéséből adódó költségeket, különösen a kamatokat, úgy kell kiszámítani, hogy annak az összegnek feleljenek meg, amelyet ezért az adott állam mindenkorai pénz- és tőkepiacán megkövetelnek."

A PM rendelet 51. § (8) bekezdés a)-g) pontja alapján: „A vám, valamint a nem közösségi adók és díjak megfizetésére szolgáló és azt igazoló okmányoknak a pénzforgalomról szóló külön jogszabályban meghatározott adatokon túl, tartalmazniuk kell a vámadós:

- a) VPID számát, adószámát vagy adóazonosító jelét, külföldi személy esetében a személyi okmány számát,
- b) a terhelendő számla számát,
- c) az átvevő hitelintézet adatait,
- d) a vámszervezet központi szerve bevételi számlaszámát,
- e) a fizetendő összeget,
- f) a befizetés vagy terhelés dátumát, valamint
- g) a fizetési kötelezettséget megállapító határozat számát."

Amint az a rögzített tényállásból látható, jelen ügyben a megyei bíróság megismételt eljárás keretében járt el. A megismételt eljárásra vonatkozó instrukciókat a **Legfelsőbb Bíróság** Kfv.I.359.208/2010/6. számú végzése adta meg. Osztja a felülvizsgálati bíróság a felperes azon álláspontját, hogy helyesen járt el az első fokú bíróság, amikor valamennyi kereseti kérelem vonatkozásában ismételten állást foglalt, illetőleg azon két kereseti kérelem vonatkozásában, amelyekben már a korábbi ítélet is tartalmazott érdemi rendelkezést, ismételten állást foglalt. Az említett **legfelsőbb bírósági** új eljárásra kötelező ítélet ugyanis azt mondta ki, hogy az első fokú ítélet eljárásjogi jogszabálysértés folytán érdemi felülvizsgálatra alkalmatlan volt, hiszen az ítélet nem tért ki valamennyi kereseti kérelem eldöntésére. Lényegében tehát a **Legfelsőbb Bíróság** semelyik kereseti kérelmi elem vonatkozásában sem foglalt állást érdemben, a teljes eljárás megismétlésére utasította az első fokú bíróságot. Ily módon tehát az első fokú ítélet ezen okból nem jogszabálysértő.

A felülvizsgálati bíróság megjegyzi, hogy az első fokú ítélet indokolási részének azt tartalmaznia kellett volna, hogy az ítélet megismételt eljárásban született és az új eljárást elrendelő legfelsőbb bírósági végzés lényegi rendelkezéseit. Ennek hiánya azonban nem olyan súlyos eljárási jogszabálysértés, mely az ügy érdemére kihatott volna. Így az ítélet és az az ellen benyújtott felülvizsgálati kérelem érdemben elbírálható volt.

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság rögzíti, hogy a felülvizsgálati eljárásban felmerült három jogkérdéssel kapcsolatban a Legfelsőbb Bíróság másik tanácsa ítéleteiben (Kfv.VI.35.032/2009/8., Kfv.VI.39.002/2009/6.) már elvi élel fejtette ki álláspontját. A bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 32. § (1) bekezdés b) pontja értelmében jogegységi eljárásnak van helye, ha a Kúria valamely ítélkező tanácsa jogkérdésben el kíván térni a Kúria másik ítélkező tanácsának elvi bírósági határozatként közzétett határozatától vagy közzétett elvi bírósági döntéstől.

A Kúria jelen ítélkező tanácsa azonban mindenben osztja a korábban meghozott ítéletekben kifejtett elvi álláspontokat, ezért jogegységi eljárás kezdeményezése nem indokolt. Ennél fogva tehát a Vámkódex 4. Cikk 5. pontjára figyelemmel a vámhatóság hivatalos aktusaként kibocsátott fizetési felszólítása, mivel konkrét döntést tartalmaz, joghatást vált ki, határozatnak minősül, adattartalma az PM rendelet 51. § (8) bekezdésének megfelelően tartalmazza mindazokat az adatokat, amelyek a kötelezettség végrehajtásához szükségesek. A felperesnek kézbesítésre került az a határozat is, amelyet a főkötelezettel szemben hoztak, amelyből valamennyi releváns tény és adatot megismerhetett. A fizetési felszólítás a Vámkódex 450. Cikk (1a) bekezdése, és a Vámkódex Vhr. 50. melléklet 2. pontja alapján kibocsátható.

A felperes a Vámkódex 195. Cikke alapján vállalt kötelezettséget, hogy a főkötelezettal egyetemleges felelőssége alapján megfizeti a vámtartozás összegét. A vámkezesesség nem sortartásos, készfizető kezesség, hanem egyetemleges kötelezettséggel járó kezesség, a vámhatóság bármelyik kötelezettől követelheti a vámtartozás megfizetését, így nincs jelentősége annak, hogy a főkötelezett mikor vette át a határozatot, vele szemben a fizetési határidő mikor járt le. E két jogkérdésben tehát alaptalan a felperes felülvizsgálati kérelme, alapos azonban a fizetés módjával kapcsolatban. A PM rendelet 51. § (8) bekezdés a) és g) pontja szerint a vám megfizetésére szolgáló okmányoknak - többek között - tartalmazniuk kell a vámadós VPID számát, adószámát vagy adóazonosító jelét, valamint a fizetési kötelezettséget megállapító határozat számát.

Az elsőfokú bíróság és az alperes is tévesen állapította meg, hogy a PM rendelet 51. § (8) bekezdésében hivatkozott vámadósnak a kezes nem tekinthető, csak vámkezelést kérő főkötelezett tekinthető vámadósnak. A Vámkódex 4. Cikk 12. pontja értelmében a vámadós a vámtartozás megfizetésére köteles bármely személy, a vámtartozás – a Vámkódex 4. Cikk 9. pontja értelmében – valamely személynek a kiviteli vámtartozás vagy behozatali vámtartozás összegének megfizetésére való kötelezettsége. A Vámkódex 195. Cikke alapján a kezes írásban arra vállal kötelezettséget, hogy az adóssal egyetemleges felelőssége alapján teljesíti a megfizetendő vámtartozás biztosított összegét. Abban az esetben, hogy ha a vámadós a fizetési kötelezettségének nem tesz eleget, a vámhatóság az egyetemleges felelősség alapján a kezeset kötelezi a vámtartozás megfizetésére. A fizetési kötelezettség előírásával a kezes vámadóssá válik, a Vámkódex 4. Cikk 12. pontja értelmében, így a PM rendelet 51. § (8) bekezdés a) és g) pontja szerint a vámadóssá vált kezes a saját adószámára, és az őt fizetésre kötelező határozat számára hivatkozással teljesítheti a befizetési kötelezettségét, nem követelhető meg, hogy csak az eredetileg főkötelezett vámadós adószámára és fizetésre kötelező határozata számára hivatkozással teljesítsen.

Az alperes a fentiekből következően, téves álláspontja alátámasztására, technikai nehézségre sem hivatkozhat alappal a befizetések könyvelése, a teljesítés igazolása során.

A Kúria egyetértett a felperesi felülvizsgálati kérelemével abban a kérdésben is, hogy az alperesi fizetési felszólítás helytelenül tartalmazza a fizetési határidőt. A Vhr. 50. számú melléklet 2. pontja alapján az első írásbeli felszólítást követő 30 napon belül kell teljesíteni. Nem a felszólítás dátumától számított 30 napon belül, hanem a közléstől számított 30 napon belül áll be a fizetési kötelezettség.

Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet, a felülvizsgálati kérelemben támadott részben a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, az alperes határozatát a Pp. 339. § (1) bekezdése alkalmazásával hatályon kívül helyezte, és az alperest új eljárásra kötelezte.

Az új eljárás során az alperesnek a kezes fizetési kötelezettségét a kezessel szemben hozott fizetési kötelezettséget előíró határozatszámra és a kezes adószámára történő hivatkozással kell előírnia, megfelelő fizetési határidő megjelölésével.

A felülvizsgálati bíróság a Pp. 270. § (1) bekezdés alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdés szerint rendelkezett úgy, hogy mindegyik fél viseli a saját költségét.

Az illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2012. június 7.

**Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök, Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet sk.
előadó bíró, Dr. Heinemann Csilla sk. bíró**